

Virkeligheden have Krav paa kommunal Anerkendelse og Paaskønnelse i Anledning af, at det er lykkedes os at faa gennemført Offerafløsningen, medens det endnu var Tid, nemlig medens de offerpligtige endnu til Pari-Kurs kunde afkøbe de offerberettigede deres Højtidsoffer. Thi hvis jeg ellers læser det her foreliggende Lovforslags § 5 rigtig, vil det i Fremtiden ikke kunne praktiseres. Der staar jo nemlig, at ved Fastsættelse af Højtidsofferets Afløsningssum skal der, i alt Fald naar Afløsningen skal ske efter § 5, ogsaa tages Hensyn til den Offerydelse, som ikke er bleven præsteret. Det forekommer mig, at dette absolut maa medføre, at vi komme højere op med Afløsningssummerne, end Tilfældet hidtil har været, hvor der har fundet frivillig Overenskomst Sted i Henhold til de nu gældende Anordninger. Jeg ser ganske vist, at det kun er i de Tilfælde, hvor de offerberettigede og de offerpligtige ikke enes om Sagen, at den skal afgøres i Henhold til disse Bestemmelser, men dette er jo ingen virkelig Begrænsning. Thi de offerberettigedes Repræsentant kan jo blot stramme sine Fordringer og derigennem fremtvinge, at Sagen henvises til Afgørelse i Henhold til § 5, saaledes at der ved Afløsningssummens Fastsættelse tages Hensyn til dem, som hidtil have undladt at fyldestgøre deres Offerpligt. Jeg mener nu ganske vist, at de offerberettigede ingenlunde ere saa godt lønnede, at der er Anledning til at gaa dem for nær paa dette Punkt, og ud over dette, at jeg gør opmærksom herpaa, og at jeg har visse Tvivl om, hvorvidt det er ganske rigtigt, skal jeg i øvrigt ikke kritisere den paagældende Bestemmelse. Men jeg vil med Hensyn til Sogneraadens Kompetence i denne Sag tillade mig at henstille, om man dog ikke i de Tilfælde, hvor der foreligger en enstemmig Sogneraadsbeslutning, ganske rolig kunde lade Sogneraadet repræsentere det Flertal, som ifølge det her foreliggende Forslag ellers skal udtale et Ønske om Offerafløsning. Ja, selv om der ikke opnaas Enstemmighed om Beslutningen i Sogneraadet, maatte vel ogsaa en Flertalsbeslutning i saa Henseende kunne tages for gyldig. Man kunde jo i saa Fald benytte den Regel, som er givet i § 8, ved Afløsning i de af flere Sognemenigheder bestaaende Købstæder. I Tilslutning til det, jeg nys udtalte, skal jeg i øvrigt erkende, at jeg ikke tror, det praktisk taget spiller saa stor en Rolle, om Ønsket om Offerafløsning fra de offerpligtiges Side skal fremtræde i den ene eller den anden

Form. Thi jeg føler mig temmelig overbevist om, at de offerberettigede meget hurtigt ville komme paa det rene med, at saaledes som Lovforslaget er formuleret, er der ingen Anledning for dem til at opsætte det Tidspunkt, hvor Offerafløsningen bør finde Sted.

Der staar i Slutningen af § 7, at de Tab, der lides paa Grund af Dødsfald, Bortflytning eller Insolvens, falde paa de offerberettigede selv. Det forekommer mig, at denne Ordning ikke er ganske praktisk. Mig vilde det forekomme langt naturligere, om man ordnede Forholdet saaledes, at det blev Kommunekassen, der udredede de Beløb, der blev Tale om, og selv tog de Tab, der faldt paa Dødsfald, Bortflytning osv. Ved Beregningen af Afløsningssummerne er jo nemlig de Beløb, som ikke indgaa paa Grund af Dødsfald, Bortflytning osv., allerede en Gang dragne fra. Det forekommer mig, at medens Lovforslaget i § 5 begunstiger de offerberettigede, gaar det dem til Gengæld lidt vel nær i § 7. Det hele er jo en Bagatel, men jeg tror, det vilde lette Ordningen, om man lod Kommunekasserne klare denne Sag. I hvert Fald vilde man derved være ud over den praktiske Vanskelighed, som ligger i Afgørelsen af, hvorledes skal man forholde sig med Tillægsligningen? Paa de Personer, der optages paa Tillægsligningen, vil der ogsaa blive repareret Dele af Afløsningssummen, men skulle de offerberettigede have dem, vil det blive uden for det Beløb, som er normeret. Det forekommer mig, at det vilde være naturligere, at lade det hele gaa ind i Kommunekassen, og saa lade den udrede til de offerberettigede netop det Beløb, der en Gang er fastsat. Men som jeg begyndte med at udtale, det er kun Enkeltheder, jeg har Bemærkninger at knytte til. Lovforslaget har min fulde Sympati. Jeg anser det for tidssvarende, og mine bedste Ønsker skulle ledsage det paa dets videre Vej gennem Tinget.

S. Jensen: Det ærede 11te kongevalgte Medlem (Hage) fremsatte nogle Udtalelser, der vare adresserede til mig personlig. Dem skal jeg nu svare paa. Da vi i 1895—96 havde et Forslag om Offerafløsning til Forhandling, udtalte jeg ganske rigtig det, der staar i Tidenden, og det vedkender jeg mig endnu. Jeg vilde som hidtil finde det heldigst, om Afløsningen for Præsternes Vedkommende var sat i Forbindelse med en Præstelønningslov. Men det er der jo ikke Tale om i Øje-